

KÚRIA

Bfv.II.573/2012/5.szám

A Kúria Budapesten, a 2013. január hó 24. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az embercsempészség büntetése miatt folyamatban volt büntetőügyben a II. rendű terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálván a Soproni Városi Bíróság B.53/2009/42. számú ítéletét, illetőleg a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 3.Bf.153/2011/27. számú végzését - a II. rendű terhelt tekintetében - hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Soproni Városi Bíróság a 2011. február hó 28. napján kihirdetett B.53/2009/42. számú ítéletével a II. rendű terheltet bűnösnek mondta ki

- az államhatár meg nem engedett módon történő átlépéséhez, vagyoni haszonszerzés végett, több embernek segítséget nyújtva, üzletszerűen, folytatólagosan, bűnszervezet tagjaként, társtettesként elkövetett embercsempészség büntetéseben [Btk. 218.§ (1) bekezdés b) pont, (3) bekezdés c) pont].

Ezért őt - mint többszörös visszaesőt - 4 év fegyházbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Kimondta, hogy a terhelt feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett a terhelt által őrizetben töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés-büntetésbe történő beszámításáról. Vele szemben 535.148 forint erejéig vagyonekmozgást rendelt el.

A kétirányú fellebbezés folytán másodfokon eljáró Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság a 2011. szeptember hó 28. napján meghozott 3.Bf.153/2011/27. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét a II. rendű terhelt vonatkozásában helybenhagyta azzal, hogy a terhelt terhére megállapított bűncselekmény a Btk. 218.§ (1) bekezdés b) pontja, a (2) bekezdés a), b) pontja és a (3) bekezdés c) pontja szerint minősül.

Rendelkezett a terhelt által 2011. február hó 28. napjától előzetes letartóztatásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés-büntetésbe történő beszámításáról.

A II. rendű terhelt tekintetében felülvizsgálati indítvánnyal érintett, jogerős ítélet szerinti történeti tényállás lényege a következő:

A terheltek közül a III. rendű terhelt korábbi, az általa elkövetett embercsempészesek során ismerkedett meg a vádbeli időszakban külföldön, feltehetően K.-ban tartózkodó B. Z.-vel, akivel szabadulását követően ismét felvette a kapcsolatot. A III. rendű terhelt ugyancsak kapcsolatot tartott egy „D.” nevű, és egy „P.” nevű személlyel, továbbá szlovákiai illetőségű embercsempészekkel. A III. rendű terhelt embercsempészség miatt kapott szabadságvesztésének töltése közben ismerkedett meg az ugyancsak embercsempészség miatti büntetést töltő V. rendű és a II. rendű terheltekkel. Az I. rendű terhelt a II. rendű terhelt barátja. A II. rendű és a IV. rendű terheltek szintén a börtönből ismerték egymást.

A terheltek 2007. május 31. és október 1. közötti időben az alábbi forgatókönyv szerint követték el a bűncselekményeket.

A többségében Sz.-ből érkező, feltehetően albán nemzetiségű, a Schengeni tagállamokba érvényes tartózkodási engedéllyel bizonyosan nem rendelkező, Nyugat-Európába illegálisan továbbjutni szándékozó személyek B. Z. szervezésében jutnak az országba ismeretlen körülmények között. B. Z. részben már akkor, amikor a migránsok még Sz.-ben vannak bízta meg a III. rendű terheltet a migránsoknak a magyar-osztrák határon történő átjuttatásának megszervezésével, végrehajtásával.

A III. rendű terhelt a Z.-től származó, többségében a Gy.-i parkban lévő A. kúthoz, az R. Hotelhez, esetenként más vidéki szálláshelyekre szállított migránsok kiszállításával többnyire az I. rendű terheltet, illetve két alkalommal az V. rendű terheltet bízta meg.

Ezen időszakban előfordult az is, hogy a terheltek nem B. Z. közvetítésével kerültek migránsokkal kapcsolatba.

A migránsok a magyar-osztrák határ közvetlen közelébe szállítását

az I. rendű, a II. rendű, a IV. rendű, illetve az V. rendű terheltek végezték. Az S. közúti határátkelőhelyen az átjuttatást az I. rendű terhelte végezte, előfutóként segítő a II. rendű terhelte közreműködésével.

Ezt követően a jogerős ítélet az 1.), 2.), 3.) 5.), 6.), 7.), 8.), 9.) 10.), 12.), 13.) tényállási pontok alatt részletesen rögzíti, hogy a II. rendű terhelte és terhelte-társai segítségnyújtásával mikor, hány és feltehetően milyen állampolgárságú személy lépte át a magyar-osztrák államhatárt.

A másodfokú bíróság jogi indokolása szerint a jelenlegi Btk. rendelkezés a korábbi jogi helyzettől eltérően nemcsak a Magyar Köztársaság, hanem általában az államhatár jogellenes átlépéséhez nyújtott segítséget rendeli büntetni. E vonatkozásban a Btk. módosító novella 17. §-ához fűzött miniszteri indokolásban foglaltakra hivatkozott, amely a Schengeni Végrehajtási Egyezmény 25. - helyesen 27. - cikkének 1. pontjában foglaltakat idézte a módosítás indokaként:

Eszerint "A Szerződő felek kötelezettséget vállalnak arra, hogy megfelelő büntető intézkedéseket vezetnek be mindazokkal szemben, akik haszonszerzés céljából külföldieknek segítenek, vagy kísérletet tesznek az ilyen segítségre annak érdekében, hogy a Szerződő Félnek a külföldiek beléptetésére és tartózkodására vonatkozó törvényei megsértésével, ennek a területére külföldiek belépjenek, vagy ott tartózkodjanak."

Eszerint - állapította meg a másodfokú bíróság - a Btk. 218.§-a szerint büntetendő az a magyar állampolgár, aki akár belföldön, akár külföldön más állam államhatárának jogellenes átlépéséhez nyújt segítséget. Ugyanígy büntetendő az a nem magyar állampolgár, aki a Magyar Köztársaság területén más állam államhatárának jogellenes átlépéséhez nyújt segítséget. A nem magyar állampolgár által külföldön elkövetett embercsempészésre a 4.§ (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott feltételekkel kell a magyar törvényt alkalmazni.

*

Az ügyben meghozott első-, és másodfokú ítélet ellen a II. rendű terhelte meghatalmazott védője nyújtott be felülvizsgálati indítványt a Be. 416.§ (1) bekezdés b) pontjára alapított okból, mely felülvizsgálati indítvány a bűncselekmény törvénysértő minősítése miatt törvénysértő büntetés kiszabását sérelmezte.

A felülvizsgálati indítvány szerint az elkövetési időszakban, 2007. május 31. és október 1. között M. ország ugyan az Európai Unió tagállama volt, azonban nem volt tagja a Schengeni Egyezménynek. Az államhatáron történő átlépés ellenőrzés után volt lehetséges. Az Európai Unió "schengeni határai" ekkor M. ország nyugati felén

húzódtak. M. ország a Schengeni határ-ellenőrzési kódexhez 2007. december 21. napján igazodott ténylegesen, akként, hogy a nyugati határról a "schengeni határok" átkerültek a keleti, déli határszélre, így a támadott tényállásban érintett határszakaszon az ellenőrzés megszűnt. M. ország ettől az időponttól alávetette magát az Európai Parlament és a Tanács 562/2006/EK rendeletének. A Rendelet és az ahhoz kapcsolódó mellékletek kétféle határról rendelkeznek, belső és külső határról. A Rendelet 20. cikke mondja ki, hogy a belső határokat, így a magyar-osztrák határt, mint belső határt is, bármely ponton át lehet lépni anélkül, hogy személyellenőrzésre kerülne sor, függetlenül az adott személy állampolgárságától.

A védői álláspont szerint ezért az embercsempészség bűncselekményét a tényállás tekintetében csak az ún. külső határon lehetett elkövetni. Ugyanis aki az Európai Unió területére jogellenesen már belépett személynek a belső határon történő átjutásához nyújt segítséget, az megítélése szerint kizárólag a Btk. 214/A.§ szerinti bűncselekményt, a jogellenes tartózkodás elősegítésének vétségét követi el.

A védői érvelés szerint arra figyelemmel, hogy az 1/1999. BJE Határozat értelmében, ha a Btk. Különös Részének valamely rendelkezése ún. keretdiszpozíció - ilyen a Btk. 214/A. §-a és a 218.§-a is - , és az annak keretét kitöltő jogszabályi rendelkezésekben a bűncselekmény elkövetése után olyan mérvű változás következik be, amely a kötelezettség megszüntetésével vagy a tilalom feloldásával az addigi büntetőjogi védelmet megszünteti, e változás - a meghatározott időre szóló jogszabályok kivételével - a Btk. 2.§-ának második mondatára figyelemmel az elbíráláskor hatályban lévő büntetőjogi szabályozás visszaható hatályú alkalmazását alapozza meg.

Ezért indítványozta, hogy a Kúria a II. rendű terhelt büntetőjogi felelősségét - a jogszabályi háttér kedvező irányú változása okán - kizárólag a Btk. 214/A.§ (1) bekezdésében mondja ki, és a vele szemben kiszabott büntetés mértékét jelentősen enyhítse.

A Legfőbb Ügyészség BF.1411/2012. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt nem tartotta alaposnak. Ebben kifejtette, hogy a terhelt terhére megállapított bűncselekmény törvényi tényállása nem változott, az az elkövetés és az elbírálás időpontjában is büntetendő volt. Ezen a Schengeni Végrehajtási Egyezményhez történő csatlakozás csak annyiban változtatott, hogy az a magyar állampolgár, aki akár belföldön, akár külföldön más állam államhatárainak jogellenes átlépéséhez segítséget nyújt, büntetendő, és ugyanígy büntetendő az a nem magyar állampolgár is, aki M. ország területén más állam államhatárának jogellenes átlépéséhez nyújt segítséget. Az embercsempészség nem csak az országhatár közelében, hanem az

országban bárhol, sőt az ország határain kívül is elkövethető. Ezért a terhelt cselekményének jogi minősítése és a kiszabott büntetés is törvényes.

Erre figyelemmel az első- és másodfokú ítéletek hatályában való fenntartását indítványozta.

*

A Kúria a Be. 420.§-ának (1) bekezdése és a Be. 424.§-ának (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott.

A védő felszólalásában - melyen a felülvizsgálati kérelmét változatlanul fenntartotta - kihangsúlyozta, hogy az Európai Parlament és a Tanács 562/2006/EK rendeletéhez való csatlakozással M. ország lemondott az állami szuverenitásának teljes körű értékeléséről és ezáltal a büntetőjogi védelem a belső határok vonatkozásában - ha nem is szűnt meg teljesen, azonban - jelentősen gyengült.

Álláspontja szerint az EK rendelet 3. cikkét és 20. cikkét - figyelemmel az értelmező rendelkezésekre - nem lehet máshogy értelmezni, minthogy a büntetőjogi védelem a cselekmény elbírálásának időpontjában a belső határokon már meggyengült, és ez nem teszi indokolttá a Btk. 218.§-ában foglalt bűncselekmény, illetve minősítés alkalmazását. A valós büntetőjogi védelem már csak a Btk. 214/A. §-ában meghatározott bűncselekmény megállapítását teszi lehetővé.

A Legfőbb Ügyészség képviselője az írásban előterjesztett nyilatkozatukat fenntartotta azzal, hogy a Btk. 218.§-ában foglalt bűncselekmény anyagi jogi szabályozásában a tárgyi bűncselekmény elkövetése óta változás nem történt. A Btk. 214/A. §-ába ütköző - jogellenes tartózkodás elősegítése - bűncselekményt pedig csak olyan külföldi állampolgárok tekintetében lehet megállapítani, akik tovább utazás szándéka nélkül tartózkodnak az adott állam területén.

A II. rendű terhelt felszólalásában csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

*

A Kúria a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatot az abban rögzített tényállás alapul vétele mellett egyrészt a felülvizsgálati indítványban megjelölt - a Be. 416.§-a (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott - okból, valamint - a Be. 416.§-a (1) bekezdésének c) pontjában írt egyéb eljárásjogi felülvizsgálati okok tekintetében - hivatalból [Be. 423.§ (4)-(5) bekezdések] bírálta felül.

Ennek során a felülvizsgálati indítványt alaptalannak, a Legfőbb

Ügyészség nyilatkozatát alaposnak találta.

A Kúria mindenekelőtt megállapítja, hogy a felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amelynek kizárólag a Be. 416.§-ának (1) bekezdésében meghatározott okokból van helye.

A Be. 416.§-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen akkor van helye felülvizsgálatnak, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése, a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki, vagy törvénysértő intézkedést alkalmaztak.

Felülvizsgálati indítványában a terhelt védője ilyen anyagi jogi szabálysértésre hivatkozott, amikor azt állította, hogy miután védence az irányadó tényállás szerint olyan személyeknek nyújtott segítséget a magyar-osztrák határon történő átjuttatásban, akik M. ország, vagyis EU területre már beutaztak, vagyis a terhelt segítséget kizárólag a belső határon való átjuttatáshoz nyújtott, ahol az ellenőrzés - a Schengeni Egyezményhez való csatlakozással megszűnt -, ezért a II. rendű terhelt kizárólag jogellenes tartózkodás elősegítése vétségét valósította meg, nem pedig az embercsempészség bűncselekményét.

A Kúria a felülvizsgálati indítványnak az elbírálása során abból indult ki, hogy a felülvizsgálati eljárásban a tényálláshoz kötöttség érvényesül. A tényállás helyessége, az ítélet megalapozottsága, a bizonyítékok értékelése nem vizsgálható, nem bírálható felül. A Be. 423.§-a (1) bekezdésének második mondata szerint a felülvizsgálati indítványban a jogerős határozat által megállapított tényállás nem támadható. Abban a kérdésben tehát, hogy a terhelt követett-e el bűncselekményt, és az miként minősül, a jogerős ítéletben foglalt tényállás az irányadó.

A Btk. 218. § (1) bekezdése értelmében az embercsempészség bűncselekményét az követi el, aki az államhatárnak más által, engedély nélkül, vagy meg nem engedett módon történő átlépéséhez segítséget nyújt. A jelenlegi törvényi szabályozás 2002. április 1-jétől hatályos (megállapította a 2001. évi CXVI. törvény 27.§-a), amely időponttól a tiltott határátlépés tényállása is beillesztésre került az embercsempészség tényállásába.

Így a Btk. 218.§-ában foglalt rendelkezés, mint önálló tettesi cselekményt, sui generis bűncselekményként szabályozza a tiltott határátlépéshez nyújtott segítséget (EBH. 928.).

Jelenleg létezik ugyan a 2012. évi II. törvény (a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről) 204.§-ában a "Tiltott határátlépés, útiokmánnyal kapcsolatos szabálysértés", de az embercsempészség nem ehhez a szabálysértéshez nyújtott segítséget rendeli büntetni, hanem magában az embercsempészség tényállásában megfogalmazott alapcselekményhez (az államhatár engedély nélküli, vagy meg nem

engedett módon történő átlépéséhez) nyújtott segítséget szankcionálja.

A Btk. 218.§-ában rögzített elkövetési magatartások azért minősülnek bűncselekménynek, mert sértik, vagy veszélyeztetik az állami szuverenitás teljes körű érvényesítését, és nem azért, mert az elkövető a határt, mint képzeletbeli vonalat megsérti.

Az embercsempészás bűncselekményének alapcselekménye az államhatár engedély nélküli, vagy meg nem engedett módon történő átlépése (nem csak M. ország államhatárának átlépése, hanem bármely államhatár jogellenes átlépése).

Korábban az államhatár átlépésének feltételeit szabályozó 1997. évi XXXII. törvény a határőrizetről és a Határőrségről 2008. január 1-től hatályát veszttette. Az államhatár átlépésének feltételeit a 2007. évi LXXXIX. törvény az államhatárról szabályozta újra. Eszerint "Az államhatárt nemzetközi szerződésben és törvényben meghatározott feltételekkel - ha nemzetközi szerződés vagy az Európai Unió közvetlenül alkalmazandó jogi aktusa kivételt nem tesz - a forgalom számára megnyitott, a forgalom jellegének megfelelő közúti, vasúti, vízi vagy légi határátkelőhelyen vagy a határátlépési ponton, ellenőrzés mellett szabad átlépni."

E §-hoz fűzött miniszteri indokolás szerint az államhatár átlépésének feltételeit az Európai Unió közvetlenül alkalmazandó jogi aktusa, a személyek határátlépésére irányadó szabályok közösségi kódexének létrehozásáról szóló 562/2006/EK rendelet (Schengeni határ-ellenőrzési kódex) határozza meg, ezért e feltételek megfogalmazását a törvény nem is ismétli meg.

Az Európai Parlament és a Tanács 562/2006/EK rendelete módosítja a személyek határátkelőhelyeken történő ellenőrzésére vonatkozó meglévő jogszabályokat. Rendeltetése, hogy a külső határokon történő átkelésre vonatkozó szabályok meghatározásán, illetve a belső határokon végzett ellenőrzések visszaállításán keresztül javítsa az integrált határ-ellenőrzési politika jogalkotási oldalát.

M. ország az Európai Unióhoz való csatlakozásakor még nem lett azonnal schengeni tag, a schengeni övezethez hazánk 2007. december 21-én csatlakozott. Miután pedig a 2008. január 1-jével hatályba lépett, az államhatárról szóló 2007. évi LXXXIX. törvény az államhatár átlépéseinek feltételei címszó alatt - a szabályok részletezését is mellőzve - az 562/2006/EK rendeletre utal, ennek értelmében - és erre helyesen hivatkozott a felülvizsgálati indítványt benyújtó védő - M. ország alávetette magát az uniós rendeletnek. Ennélfogva az abban foglaltakat - még a Btk. keretjogszabályát kitöltő jogi háttérszabályaként is - alkalmazni kell.

M. ország teljes jogú schengeni taggá válásával a magyar állampolgárok határellenőrzés nélkül, bármikor és bárhol - tehát nem csak a korábbi kijelölt határátkelőhelyeken - átléphetik a belső határokat, schengeni határokat.

Az Európai Parlament és a Tanács 562/2006/EK rendelete minden olyan személyre alkalmazandó, aki átkel az Európai Unió valamely tagállamának belső, vagy külső határán.

A rendelet - védő által is hivatkozott - 1. cikke alapelveként rögzíti, hogy e rendelet biztosítja az Európai Unió tagállamai közötti belső határokat átlépő személyek határellenőrzések alóli mentességét. A fogalommeghatározások körében a 2. cikk értelmezi a jogszabályban használt kulcsfogalmakat. Jelen ügy szempontjából a Kúria ebből a következőket emeli ki:

2.cikk/1. Belső határok: az EU-tagállamok közös szárazföldi határai (beleértve az álló- vagy folyóvizeken áthaladó határokat is), belső légi járatok indítására és fogadására szolgáló repülőterei, valamint tengeri, folyami és tavi kikötői, amelyek rendszeres kompjárat céljára szolgálnak.

2.cikk/2. Külső határok: az EU-tagállamok szárazföldi határai, beleértve az álló vagy folyóvizeken áthaladó határokat, tengeri határokat és repülőtereket, folyami, tengeri és tavi kikötőket, amennyiben ezek nem belső határok.

2.cikk/6. Harmadik ország állampolgára: bármely olyan személy, aki /a szerződés 17. cikkének (1) bekezdése szerint/ nem uniós polgár, és akire e cikk 5. pontja (a szabad mozgás közösségi jogával rendelkező személyek) nem vonatkozik.

A (védő által is hivatkozott) 3. cikk az alkalmazási kört tekintve kimondja, hogy a rendeletet a tagállamok belső vagy külső határait átlépő minden személyre alkalmazni kell.

Az államhatár átlépésének feltételeit részint nemzetközi szerződés, a Schengeni Végrehajtási Egyezmény (SVE), részint a magyar törvények közül - tárgyi ügyre vonatkoztatva - a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény szabályozza.

Az Európai Parlament és a Tanács 562/2006/EK rendeletének 20. cikke értelmezi a belső határok átlépését, amire a már idézett államhatárról szóló törvény 11.§-ában említett kivétel is utal. Eszerint a belső határokat bármely ponton át lehet lépni anélkül, hogy személyellenőrzésre kerülne sor, függetlenül az adott személy állampolgárságától.

A Kúria szerint ebből az uniós rendelkezésből levezetett védői

érvelés, miszerint ha ellenőrzés nélkül át lehet lépni a határt, állampolgárságra való tekintet nélkül, akkor nem beszélhetünk jogellenes átlépésről, téves. Az államhatárról szóló törvény 11.§-át értelmezve ugyanis megállapítható, hogy a beutazási feltételek alól nem ad felmentést, hanem csak nem köti határátkelőhelyekhez és személyellenőrzéshez a határátlépést, mint a külső határok esetében, illetve utal arra, hogy ez a szabály nem csak az uniós állampolgárokra, hanem bármely ország állampolgárára vonatkozik. A schengeni belső határokon tehát nem az államhatár szűnt meg, hanem csak egy ellenőrzési vonal.

A Schengeni Egyezmény aláírásával a szerződéshez csatlakozott államok nem mondtak le szuverenitásukról. A schengeni térségben a belépési (és tartózkodási) szabályokat csak részben szabályozza az Európai Unió, illetve a schengeni joganyag, vagyis csak egy része uniformizált. A huzamos tartózkodás szabályozása egyértelműen tagállami hatáskörbe tartozik.

A harmadik országbeli állampolgárnak nem csak a külső határokon kell megfelelnie a határátlépés feltételeinek, hanem minden egyes tagállamban külön-külön is. Erre az SVE rendelkezései is utalnak.

Az Európai Parlament és a Tanács 562/2006/EK rendeletének 5. cikke rögzíti, hogy milyen beutazási feltételek vonatkoznak harmadik országbeli állampolgárok számára a külső határok átlépésekor hat hónapon belül három hónapot meg nem haladó tartózkodás esetén. Ezek közül a Kúria csak hármat emel ki: érvényes úti okmánnyal kell rendelkeznie, szükség esetén érvényes vízummal, illetve tartózkodási engedéllyel kell rendelkeznie, igazolnia kell a tervezett tartózkodás célját, és megfelelő anyagi fedezettel kell rendelkeznie.

Az államhatár meg nem engedett módon történő átlépése azt jelenti, hogy valaki nem a jogszabályban előírt módon lépi át az államhatárt.

Az államhatárról szóló 2007. évi LXXXIX. törvény 11.§-ára is figyelemmel ez azt is jelenti, hogy a határátlépő úgy lép be az országba, hogy a törvényben, az Európai Unió közvetlenül alkalmazandó jogi aktusában és nemzetközi szerződésben meghatározott határátlépési feltételekkel nem rendelkezik, ami a külső és a belső határon egyaránt értelmezendő. Belső határ esetében pontosan abból kiindulva, hogy csak a határellenőrzés szűnt meg, nem maga az államhatár. A belépési feltételek hiányának legkézzelfoghatóbb formája, hogy nem rendelkezik érvényes úti okmánnyal, vagy adott esetben hamis, hamisított okmányokkal lépi át, kísérli meg átlépni valaki az államhatárt. Határátlépéshez szükséges feltételek a területileg és időben érvényes vízum, vagy tartózkodási engedély, amivel ha valaki nem rendelkezik, annak mind az adott országban való tartózkodása, mind az oda való belépéskor, az államhatár átlépése jogellenes.

Ha az adott ország területére való belépés, illetve a határátlépés szükséges feltételei a belépéskor, illetve az államhatár átlépésekor nincsenek meg, akkor a külföldi tartózkodása jogellenes lesz. Ebben az esetben az ország területére való belépés, az államhatár átlépése is jogellenes, függetlenül attól, hogy az államhatáron van-e ellenőrzés, vagy nincs. Ami nem ellenőrzött, az ugyanis nem azt jelenti, hogy engedélyezett.

A Kúria mindezek alapján megállapítja, hogy érvényes, a határ átlépésére jogosító úti okmány nélküli, harmadik ország állampolgárának segítése a más schengeni tagállamba való beutazáshoz megvalósítja az embercsempészés bűncselekményét. Érvényes úti okmány, vízum vagy tartózkodási engedély hiányában, a schengeni tagországba jutás szándéka elegendő a segített személy részéről, ahhoz, hogy a segítő személy terhére az embercsempészés megállapítható legyen. Ehhez nem szükséges a belső határ megközelítése, az embercsempészés ugyanis nemcsak az államhatár közelében követhető el, hanem bárhol az országban, sőt az országon kívül is, feltéve, hogy e magatartás az országhatár jogellenes átlépését segíti elő.

A segített személyek a belső határon csak harmadik országbeli állampolgárok lehetnek, mivel az uniós állampolgárok rendelkeznek a szabad mozgás jogával és az nem az úti okmányukon, személyi igazolványukon alapul, hanem az állampolgárságukból következik. A jelen ügyben a II. rendű terhelt az irányadó tényállásban rögzítettek szerint a schengeni tagállamokba érvényes tartózkodási engedéllyel biztosan nem rendelkező, Nyugat-Európába illegálisan továbbjutni szándékozó ún. harmadik országok állampolgárainak (migránsoknak) nyújtott segítséget társaival együtt a Sopron közúti határátkelőhelyen Ausztriába történő átjuttatásban.

Miután egyértelmű, hogy a terhelt nem pusztán az Unió területén jogellenesen tartózkodó harmadik országbeli állampolgároknak nyújtott anyagi haszonszerzés céljából segítséget, így cselekménye nem minősülhet a védő által - embercsempészés helyett - megállapítani indítványozott jogellenes tartózkodás elősegítésének (Btk. 214/A.§).

A Kúria mindezek alapján nem értett egyet azzal, hogy a terhelt cselekményét a Btk. 2. §-ában foglaltakra figyelemmel, az elbírálás idején hatályos szabályozás alapján kellett volna elbírálni. Az 1/1999. BJE Határozatban foglalt jogértelmezés ugyanis jelen helyzetben nem alkalmazható, miután a belső határként működő államhatár büntetőjogi védelmének tilalma nem szűnt meg.

A kifejtettek értelmében tehát a terhelt cselekményének az elkövetés idején hatályos Btk. rendelkezései szerinti minősítése törvényes.

*

A Be. 416.§-ának (1) bekezdés b) pontja értelmében a jogerős ítéletben kiszabott büntetés felülvizsgálatára csak akkor van lehetőség, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése, a büntetőjog más szabályainak megsértése miatt került sor törvénysértő büntetés kiszabására. Miután a minősítés törvényes, és más anyagi jogszabálysértés sem történt, a kiszabott büntetés mértékét a Kúria nem vizsgálhatta.

*

Mindezekre figyelemmel - s miután nem észlelt olyan egyéb eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423.§-ának (5) bekezdése alapján hivatalból köteles - a Kúria a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, s a megtámadott határozatokat a Be. 426.§-a alapján hatályában fenntartotta.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 3.§-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatát pedig a Be. 416.§ (4) bekezdésének b) pontja kizárja. Az esetleges újabb indítvánnyal kapcsolatos figyelmeztetés a Be. 418.§-ának (3) bekezdésén alapul.

Budapest, 2013. január 24.

Dr. Katona Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Krecsik Eldoróda s.k.
előadó bíró, Dr. Surdy Miklós s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő
Bné